

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 2500/2022
21.09.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Мирјане Андријашевић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца „Calcit“ ДОО Крагујевац, Змај Јовина број 8, чији је пуномоћник Александар Пламенац, адвокат у ..., против тужених Стечајна маса „Бојана“ ДОО за производњу унутрашњу и спољну трговину Београд – у стечају, чији је пуномоћник Војислав Д Поноћко, адвокат у ... и „МСI Trading“ ДОО Београд, чији је пуномоћник Владимир Лучић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости уговора, вредност предмета спора 60.000 евра, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 1Пж 3783/21 од 08.06.2022. године, у седници већа одржаној 21.09.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 1Пж 3783/21 од 08.06.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 1Пж 3783/21 од 08.06.2022. године, као недозвољена.

Образложење

Привредни суд у Београду је донео пресуду 6П 920/2019 дана 12.06.2019. године, којом је одбио тужбени захтев којим тужилац тражи да се утврди да је ништав Уговор о купопородаји од 01.07.2011. године, закључен између тужених и обавезао тужиоца да накнади туженима трошкове парничног поступка у износу до по 92.856,00 динара.

Привредни апелациони суд је донео пресуду 1Пж 3783/21 дана 08.06.2022. године којом је одбио жалбу тужиоца као неосновану и потврдио пресуду Привредног суда у Београду П 920/2019 од 12.06.2021. године, те одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је изјавио благовремену ревизију позивом на одредбе члана 403. и члана 404. Закона о парничном поступку, ради разјашњења питања која могу бити од општег јавног интереса и питања у

интересу равноправности грађана, којом пресуду побија због битне повреде одредаба парничног поступка, због погрешно утврђеног чињеничног стања и због погрешне примене материјалног права.

Друготужени је поднео одговор на ревизију тужиоца.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр 72/2011 ... 10/23), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуда која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни суд је испитао разлоге ревизије тужиоца по одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку и одлучио да не дозволи одлучивање о изјављеној ревизији као посебној.

Правноснажном пресудом одлучено је о тужбеном захтеву за утврђење да је ништав Уговор о купопродаји од 01.07.2011. године закључен између тужених, тако што су судови на основу утврђеног чињеничног стања закључили да нема разлога за ништавост предметног уговора према одредби члана 103. Закона о облигационим односима. У ревизији, тужилац истиче наводе који се тичу битне повреде одредаба парничног поступка, што цитираном одредбом члана 404. Закона о парничном поступку није дозвољен разлог за посебну ревизију. Исто се односи на наводе ревизије којим се побија као погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање. Разлози који би се односили на погрешну примену материјалног права тичу се оцене нижестепених судова да ли се према утврђеним чињеницама стичу разлози за ништавост уговора о купопродаји непокретности, који је предмет тужбеног захтева. Тужилац истиче околност да је продавац непокретности, првотужени био у блокади у време закључења уговора којим је отуђио непокретност, затим оспорава исплату купопродајне цене, те истиче намеру тужених да оштете стечајну масу првотуженог из које би се намирили повериоци. Међутим, ове околности нижестепени судови су ценили код одлучивања о постојању разлога за ништавост предметног уговора. Примена материјалног права од значаја за ништавост уговора у конкретном предмету не захтева да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити такву потребу ревидент аргументује у разлозима ревизије. Према томе, нема потребе за посебном ревизијом у овој парници. Евентуална погрешна примена материјалног права код одлучивања о тужбеном захтеву сама по себи није довољна за изузетну дозвољеност ревизије.

То су разлози према којима је Врховни суд одлучио у прво ставу изреке овог решења.

Врховни суд је оценио дозвољеност ревизије по одредбама члана 403. и члана 485. Закона о парничном поступку и одбацио ревизију као недозвољену зато што ревизија у привредним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 100.000

евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Како је у овој парници вредност предмета спора означена на 60.000 евра, решено је у другом ставу изреке применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић